

Arrest

nr. 228 038 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 oktober 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater} - overdrachtsbesluit).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2019 werd verzoeker een eerste maal overgedragen aan Zwitserland door België in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Zwitserland in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 4 juni 2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse overheden op grond van de Dublin III-verordening. Dezelfde dag verklaarden de Zwitserse overheden zich akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-verordening.

Op 26 augustus 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 23 september 2019 werd verzoeker gehoord.

Op 14 oktober 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten: naam : E. S. voornaam : L. geboortedatum : 02.05.1993 geboorteplaats : H. nationaliteit : Eritrea die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer E. S., L., hierna de betrokkene, verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben. Op 17/03/2019 werd de betrokkene een eerste keer aangetroffen op het Belgische grondgebied zonder te beschikken over enig reis- of identiteitsdocument. Betrokkene werd vastgehouden met het oog op verwijdering en terug vrijgelaten op 26/03/2019. Op 11/04/2019 werd betrokkene opnieuw aangetroffen en op 24/04/2019 werd betrokkene weer vastgehouden met het oog op verwijdering. Op 21/05/2019 werd betrokkene overgebracht naar Zwitserland op grond van een akkoord met Zwitserland op basis van 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 28/05/2019 werd betrokkene echter opnieuw aangetroffen op het Belgische grondgebied zonder dat betrokkene over de nodige documenten beschikte. Op 04/06/2019 werd voor de betrokkene opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties. De Zwitserse instanties stemden op dezelfde dag in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 01/07/2019 werd de verdwijning van betrokkene vastgesteld en gecommuniceerd met de Zwitserse autoriteiten wat tot gevolg heeft dat met de toepassing van artikel 29(2) de termijn voor een overdracht verlengd werd naar 18 maanden en dus tot 04/12/2020. Pas op 21/08/2019 meldde de betrokkene zich aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 26/08/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van enige reis- of identiteitsdocumenten. Op 23/09/2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in 2014 Eritrea over land verlaten te hebben voor Ethiopië waar hij verklaarde 2 weken verbleven te hebben. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar Soedan trok, waar de betrokkene ongeveer 6 maanden zou verbleven hebben. Vanuit Soedan verklaarde de betrokkene met behulp van smokkelaars via Libië (waar hij verklaarde een maand verbleven te hebben) uiteindelijk met de boot Italië bereikt te hebben, waar hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten betreden te hebben in augustus 2015. Volgens zijn verklaringen reisde hij vervolgens door naar

Zwitserland, waar de betrokkene verklaarde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben in augustus 2015. Betrokkene verklaarde eind februari 2019 uit Zwitserland te zijn vertrokken omwille van de negatieve uitkomst betreffende zijn verzoek om internationale bescherming. Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene inderdaad op 12/08/2015 om internationale bescherming vroeg in Zwitserland. Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem of in het VIS-systeem. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 23/09/2019 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar hier kwam om naar het VK te reizen maar omdat het niet lukte en hij ondertussen van België was gaan houden diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. Als bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland voerde betrokkene aan dat hij daar vier jaar van zijn leven verloren had en dat hij daar een negatieve beslissing had ontvangen. De betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn en geen andere familie- of gezinsleden te hebben in België maar wel twee erkende tantes in Zwitserland. Betreffende zijn gezondheid verklaarde betrokkene een beetje last te hebben van stress maar betrokkene zegt zelf dat het niet nodig is om hiervoor medisch onderzocht te worden. In een tussenkomst dd. 11/10/2019 vraagt de raadsman van de betrokkene de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 op grond van artikel 3.2 van Verordening (EU) nr. 604/2013 hetgeen een overdracht kan verhinderen op basis van systeemfouten in de betrokken lidstaat. Bovendien wordt aangevoerd dat de betrokkene gedwongen zal worden teruggestuurd naar Eritrea en dat in geval van terugkeer naar Zwitserland daardoor hem bloot zou stellen aan een risico op een behandeling die in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en artikel 4 van het EUHandvest. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen

met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een loutere vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea volstaat ons inziens dan ook niet als gegronde reden die een overdracht naar Zwitserland kan tegenhouden, temeer omdat deze vrees niet is gebaseerd op de persoonlijke ervaring van betrokkene of een bestaande praktijk. Zelfs indien betrokkene zou aanvoeren dat men er in Zwitserland mee gedreigd heeft om betrokkene terug te sturen naar Eritrea kan dit niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde vrees op basis van persoonlijke ervaring. Betrokkene slaagt er niet in, noch zelf in zijn gehoor, noch in de tussenkomst via zijn raadsman dd. XX/2019, gevallen aan te voeren waarbij de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk zijn overgegaan tot gedwongen repatriëring van Eritrese onderdanen terug naar Eritrea die betrokkene zouden kunnen doen concluderen dat de dreigementen van gezagsdragers in Zwitserland daadwerkelijk ook uitvoerbaar zijn en dus zijn vrees gegrond zou kunnen zijn.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”.

Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Artikel 18§1d) luidt als volgt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse

autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport, zie infra). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat betrokkene zich in een situatie bevindt waarbij hij recht heeft op dergelijke F-kaart en dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet gedwongen kan worden teruggestuurd door de Zwitserse autoriteiten. Hoewel het zo is dat de F-kaarten in Zwitserland momenteel ter discussie staan en dat de verlenging of de toekenning ervan voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten soms voor bijkomende moeilijkheden zorgt doet dit geen afbreuk aan de reële en actuele belemmeringen die Zwitserland verhinderen om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Het gaat hier enkel om het feit dat zijn asielaanvraag in Zwitserland meermaals zou zijn afgewezen, hetgeen gewoon onlosmakelijk deel uitmaakt van het voeren van een asiel en migratiebeleid. Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Zwitserland, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Duitsland (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, “Asylum Information Database –Country Report – Switzerland”, laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (“subsequent application” of “request for re-examination”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in

dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (*"Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice"*, pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij *"these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress"* (pagina 67).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten. Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met

andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

In dit kader valt bovendien op te merken dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen terwijl betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDA-rapport (zie supra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische moeilijkheden hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport en Hoofdstuk 8 van de wet die kan geconsulteerd worden via volgende link: <https://www.admin.ch/opc/en/classifiedcompilation/19995092/201906010000/142.31.pdf>). Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is geweest, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen en maakt ze geen melding van zwaarwichtige structurele problemen en bovendien dateert de laatste update van een tijdstip voordat de wet met wijzigingen betreffende kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure van kracht was. Bovendien zijn in Zwitserland ook Ngo's actief die verzoekers bijstaan met raad en daad en dus ook juridische informatie verstrekken (zie p. 57 e.v. AIDA-rapport). Er is verder ook geen enkele indicatie in het onderdeel (p. 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten wordt toegelicht dat betreffende juridische bijstand zij tot een specifieke kwetsbare groep behoren of dat er sprake is van handelingen van de Zwitserse autoriteiten om deze specifieke doelgroep te verhinderen beroep te kunnen doen op deze bijstand. Het enige dat in het AIDA-rapport als specifieke problematiek wordt behandeld zijn de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Hierbij wensen we ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker terugstuurde naar

Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput.

In een tussenkomst dd. 11/10/2019 legt de raadsman van betrokkene de nadruk op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland en maakt de raadsman gewag van een oneerlijke procedure door onder andere beroep te doen op een aantal publicaties in analoge en digitale media. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere verklaring de Eritrese nationaliteit te bezitten of een weigering van een asielaanvraag te hebben ontvangen geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers die verklaren Eritrese onderdanen te zijn. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te hebben en die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige schending van artikel 3 EVRM of van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening.

Betreffende de verschillende publicaties in analoge en digitale media waarnaar wordt verwezen met betrekking tot het verstrengde asielbeleid in Zwitserland en de problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen dienen toch enigszins in het juiste perspectief geplaatst te worden: Publicaties door belanghebbenden waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Dit staat in schril contrast tot rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties die tot stand komen op basis van een samenwerking tussen specialisten in de materie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Hoewel Zwitserland geen lidstaat is van de Europese Unie, maar door met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”, heeft tot gevolg dat de bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land binden tot het nakomen van de verplichtingen die hieruit voortvloeien.

Bovendien wensen we te benadrukken dat de raadsman van de betrokkene in zijn tussenkomst in algemene bewoordingen spreekt over de situatie in Zwitserland maar op geen enkel moment toelicht welk verband met de persoon van de betrokkene precies doet vermoeden dat we ons in een situatie bevinden waar een mogelijke schending van een verdragsbepaling de overdracht naar Zwitserland van betrokkene zou moeten verhinderen. Er wordt geen enkel voorbeeld aangehaald die de vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea gegrond lijkt te maken. Er wordt hier dan ook geen begin van bewijs voor wordt geleverd. Een uitspraak van de RvV dd. 20/06/2019 (arrest n° 222 988) waar een bevel om het grondgebied te verlaten werd geschorst door de Raad doet een uitspraak over gebrekkig onderzoek dat gevoerd werd door de DVZ maar velt geen oordeel over de eigenlijke situatie in Zwitserland. Dat een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de toestand in Zwitserland is een zeer juiste bemerking van de Raad maar op geen enkel moment bevestigt de Raad in die uitspraak de schending van artikel 3 EVRM door Zwitserland of bevestigt de Raad het bestaan van systeemfouten in Zwitserland in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Raad vermeldt enkel dat indien gedwongen repatriëringen naar Eritrea zouden plaatsvinden men wel degelijk in een andere situatie terechtkomt en de Raad schorste de beslissing omdat DVZ geen blijk gaf onderzocht te hebben

of de gewijzigde houding in Zwitserland gevolgen heeft voor de gedwongen terugkeer naar Eritrea, quod non. Meer recente uitspraken van de RvV (zie infra) leggen bovendien ook terech de nadruk op het resultaat van het deze keer wel gevoerde onderzoek: Gedwongen terugkeer naar Eritrea vindt niet plaats en er zijn geen indicaties dat er iets aan deze toestand lijkt te gaan veranderen. Bovendien wordt door de Raad bemerkt dat uit geen van de aangevoerde argumenten blijkt dat er systeemfouten bestaan in Zwitserland betreffende de procedure of de opvang van verzoekers om internationale bescherming.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Hoewel Zwitserland geen lidstaat is van de Europese Unie, maar door met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het "Dublin-acquis", heeft tot gevolg dat de bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land binden tot het nakomen van de verplichtingen die hieruit voortvloeien.

Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen

bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea. We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu duidelijk dat betrokkene gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat.

Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en dus een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien lijkt er geen voorbeeld voorhanden te zijn van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er zulks een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland die een dergelijke vrees zouden kunnen rechtvaardigen. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Dergelijk akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de

huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al onbestaande zijn sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.

In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RVV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene. Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon. Voor de volledigheid wensen we bovendien ook nog te verwijzen naar verdere en nog meer recente rechtspraak van de RvV (nr. 226 367 en nr. 226 370) op 20/09/2019 en (nr. 226 765 en nr. 226 767) op 26/09/2019. In deze zaken werd eveneens aangevoerd dat verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten en reeds werden afgewezen door de Zwitserse autoriteiten een risico lopen blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 EVRM door een overdracht aan Zwitserland. De Raad vond dat hiervoor geen enkel overtuigend argument werd aangevoerd en legde telkens terecht de nadruk op de nieuwe wet op juridische bijstand en afwezigheid van enige indicatie dat gedwongen terugkeer naar Eritrea realistisch lijkt.

Het kan zijn dat er politieke verschillen bestaan tussen verschillende lidstaten en dat de betrokkene achteraf gezien liever had dat zijn verzoek om internationale bescherming in een andere politieke omgeving zou behandeld geweest zijn. Ook hier dienen we te herhalen dat dergelijke keuzemogelijkheid geen onderdeel uitmaakt van het Europese asiel contentieux. Een verschil in erkenningsgraad tussen verschillende lidstaten is uiteraard op zich geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM of van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op een bepaalde manier omgaat met verzoeken van vreemdelingen die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten houdt op zich geen wettelijke verplichting in voor de Belgische Staat naar elke verzoeker toe die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en die zich op het Belgische grondgebied bevindt.

Betreffende het gebrek aan rechten en afwezigheid van toegang tot de arbeidsmarkt en onderwijs verwijzen we naar p. 80 tot 82 van het bovenvermelde AIDA rapport. Daarin staat dat er wel bepaalde voorwaarden en beperkingen worden gesteld aan de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming waar voorrang wordt gegeven aan Zwitserse onderdanen, maar uit niets blijkt dat het helemaal niet mogelijk is voor verzoekers om internationale bescherming om te werken of dat verzoekers over geen enkele rechten kunnen beschikken. Ook wat het onderwijs betreft wordt inderdaad melding gemaakt van moeilijkheden die verzoekers ondervinden om de weg te vinden naar de bestaande opleidingen in Zwitserland. Echter, deze moeilijkheden zijn niet van dermate zwaarwichtige aard dat ze de betrokkene blootstellen aan omstandigheden die een schending kunnen vormen van artikel 3 EVRM noch tonen ze ons inziens aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 23/09/2019 verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werd tot op heden door betrokkene geen verdere medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke noch zijn mentale gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de

verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 04/06/2019 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene op basis van artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zwitserse autoriteiten.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve

rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte rechtsregels, verdragsbepalingen en algemene beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het non-refoulementbeginsel. Hij is van oordeel dat de gemachtigde een partiële lezing heeft gedaan van de beschikbare informatie in het AIDA-rapport waardoor de beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Vooreerst wijst verzoeker op zijn twee beschermingsverzoeken die hij reeds in Zwitserland heeft doorlopen, waarbij hij tijdens de tweede procedure geen beroep kon doen op een tolk en die werden

afgewezen ondanks het feit dat zijn Eritrese nationaliteit niet in vraag werd gesteld. Hij stelt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten te hebben gekregen. In de beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus werd geweigerd, is volgens verzoeker uitdrukkelijk vermeld dat hij zal worden gearresteerd en naar Eritrea zal worden verwijderd als hij Zwitserland niet vrijwillig binnen een bepaalde termijn verlaat. Verzoeker stelt dat een gedwongen verwijdering evenwel een schending betekent van het non-refoulementbeginsel nu hij in Eritrea zal worden gefolterd en onmenselijk en vernederend zal worden behandeld.

Verzoeker erkent evenwel dat er geen gedwongen verwijderingen van afgewezen verzoekers van internationale bescherming naar Eritrea gebeuren. Maar daarom bevinden de afgewezen Eritrese asielzoekers zich in een precare situatie nu ze op niets recht hebben. Verzoeker illustreert vervolgens zijn standpunt met verwijzing naar Swiss info en naar citaten uit het rapport van *Observatoire Romand*. In het artikel "*Eitreans stuck in Switzerland lose faith in a better future*" van maart 2019 zoemt men in op de situatie van afgewezen Eritreeërs die niet vrijwillig willen terugkeren naar Eritrea en aangewezen zijn op noodhulp in de vorm van voeding en onderdak. Ook de citaten uit het rapport van *Observatoire Romand* gaan in op het enige waarop uitgeprocedeerde personen recht hebben, zijnde de noodhulp. Verzoeker onderstreept dat ze niet het recht hebben te werken, ook het recht verliezen op sociale bijstand en enkel recht hebben op het vitale minimum. Voornoemd rapport bevestigt dat er geen gedwongen terugkeer door Zwitserland wordt georganiseerd, mede omdat er geen readmissie-akkoord voorligt met Eritrea. Het artikel stelt de vraag of het regime van noodhulp op lange termijn een schending is van het hoger belang van het kind zoals gegarandeerd door het Internationaal Kinderrechtenverdrag en of het geen schending is van de menselijke waardigheid. Verzoeker is van oordeel dat die situatie van extreme materiële "*deprivatie*" verboden is door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Vervolgens gaat verzoeker in op het motief in de bestreden beslissing dat indien uitwijzing naar het herkomstland niet mogelijk is, men in Zwitserland een F-kaart krijgt ondanks het feit dat het beschermingsverzoek is afgewezen. Verzoeker citeert vervolgens een passage uit het rapport van de *Observatoire Romand* waarin gewezen wordt op het grote onderscheid tussen de F-kaart en de B-kaart waarbij het eerste enkel beperkt is tot een regularisatie van het verblijf, terwijl het tweede het bewijs is van een verblijfsrecht. Vervolgens blijkt dat de intentie bestaat om deze F-kaarten terug in te trekken door de Zwitserse instanties. Verder blijken mensen met een dergelijke precare verblijfstitel toegewezen aan een specifieke kanton waarbij men enkel mag werken in dat kanton en kunnen deze mensen Zwitserland enkel zeer uitzonderlijk verlaten. Verzoeker concludeert dat mensen met een F-vergunning voortdurend het risico lopen die te verliezen en zich in een precare situatie te bevinden.

In een volgend punt meent verzoeker dat het niet lang meer zal duren dat Zwitserland toch zal overgaan tot een gedwongen verwijdering naar Eritrea. Hij stelt dat Zwitserland een steeds hardere positie inneemt op vlak van asiel en ook verwijderingen uitvoert in strijd met het non-refoulementbeginsel. Hij verwijst naar een rapport en naar het jaarverslag van Amnesty International waarin gewag wordt gemaakt van verwijderingen naar Sri Lanka, Soedan en Turkije, in strijd met het non-refoulementbeginsel.

Wat betreft Eritrese onderdanen stipt verzoeker aan dat het beleid steeds strenger wordt in Zwitserland. Hij citeert daarbij uit een rapport van 'OSAR'. Op 30 januari 2017 besliste de Federale Administratieve Rechterbank (hierna: de FAR) dat het illegaal verlaten van Eritrea op zich niet langer de erkenning als vluchteling impliceert. Op 17 augustus 2017 stelde de FAR dat de verwijdering naar Eritrea wettig en afdwingbaar is voor wie het risico op verplichte legerdienst kan worden uitgesloten. En op 10 juli 2018 concludeerde de FAR dat repatriëringen naar Eritrea wettig en afdwingbaar zijn, zelfs voor personen die wel het risico lopen, in geval van terugkeer, in dienst te worden genomen, ook al impliceert de dienstplicht in Eritrea volgens de FAR wel dwangarbeid. De FAR is immers van mening dat verplichte deelname aan de dienstplicht in Eritrea niet altijd systematisch voor elke persoon een mensonwaardige behandeling of seksueel misbruik betekent. De Zwitserse autoriteiten erkennen momenteel enkel een nood aan internationale bescherming voor de deserteurs en dienstweigeraars. Verzoeker komt opnieuw terug op het feit dat gedwongen verwijdering naar Eritrea in Zwitserland de volgende stap zal zijn.

In een derde punt stelt verzoeker dat een terugkeer van een Eritrese onderdaan naar Eritrea automatisch leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst daarbij naar de statistieken van het CGVS van juli 2019 waaruit blijkt dat bijna alle Eritrese onderdanen als vluchteling worden erkend. Verzoeker citeert verder uit *Le Figaro*, uit een rapport van Amnesty International en uit een rapport van de *US Department of State* die ingaan op de situatie in Eritrea. Ook het rapport van

‘OSAR’ over de militaire dienstplicht in Eritrea beschrijft foltering en slagen van minderjarigen of foltering en vernederingen van mensen in dienstplicht als zeer courant.

Verzoeker gaat ook in op het punt van de gemachtigde waar hij verwijst naar een vonnis van de rechtbank in Den Haag. Hij citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de Raad heeft gesteld niet gebonden te zijn door een uitspraak van een buitenlandse rechtbank in een andere zaak.

In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoeker in op andere tekortkomingen in het opvang- en asielsysteem in Zwitserland, die hij systematisch acht. Verzoeker verwijst daarbij naar een beslissing van het *Committee against torture* (hierna: het CAT) van 7 december 2018. In die zaak heeft het CAT vastgesteld dat de Eritrese verzoeker niet werd bijgestaan door een advocaat voor de SEM, dat hij werd gehoord in een vreemde taal en dat de documenten in twijfel werden getrokken zonder dat de authenticiteit werd geverifieerd. Het CAT stipte aan dat de vereiste om een hoge bijdrage te betalen terwijl hij daarvoor de middelen ontbeerde, aan verzoeker de mogelijkheid ontnam op een beroep bij de FAR. Verzoeker vervolgt dat het nog steeds problematisch is om toegang te hebben tot een doeltreffende voorziening in rechte. Hij citeert daarbij uit een rapport van OSAR waaruit blijkt dat de gratis rechtsbijstand alleen gegeven wordt aan mensen die zich in een federaal opvangcentrum bevinden. De anderen kunnen zich richten tot juridische adviesbureaus. Hun bijstand dekt evenwel niet het geheel van de stappen, zoals verstrekken van bewijs, vaststelling van de feiten, medische rapporten of het beroep. Verzoeker onderstreept dat mensen die uitgeprocedeerd zijn, die Zwitserland niet verlaten hebben en die recht hebben op noodhulp, geen recht hebben op gefinancierde juridische bijstand. Verder citeert verzoeker uit het AIDA-rapport van 2019 om aan te tonen dat vragen kunnen gesteld worden bij de bevoegdheid van de FAR aangezien deze geen volheid van rechtsmacht heeft in asielzaken, behalve wat de verwijderingsmaatregelen betreft. Bovendien kunnen voorafgaandelijk procedurekosten worden opgelegd in zaken waarbij men *prima facie* van oordeel is dat zij tot een afwijzing zullen leiden (merits-test). Dit is problematisch voor mensen zonder bestaansmiddelen in geval van verkeerde beoordeling. Tegelijk maakt de FAR zelden gebruik van de mogelijkheid om de verzoekers te horen in de beroepsprocedure.

Verder stelt verzoeker dat er te weinig opvangplaatsen zijn in de federale centra voor alle verzoekers van internationale bescherming. Hij gaat ervan uit dat alle verzoekers van internationale bescherming in federale centra worden ondergebracht. Tegelijk erkent hij dat er ook opvangcentra zijn die georganiseerd worden in de kantons. Volgens het AIDA-verslag is volgens het Zwitserse federale hoogste hof opvang in de “*civil protection shelters*” geen schending van de menselijke waardigheid. In Genève ontstond desalniettemin protest tegen de opvang van verzoekers van internationale bescherming in ondergrondse bunkers. Verder citeert verzoeker uit het AIDA-rapport waarin gewezen wordt op onaangepaste opvangmogelijkheden voor kinderen, families, alleenstaande vrouwen en andere kwetsbare personen. Vervolgens gaat verzoeker in op de toegang tot de gezondheidszorg en toegang tot opleiding. Uit een rapport van de *Human Rights Committee* citeert verzoeker dat geweld door politie, gericht tegen asielzoekers, migranten en vreemdelingen, werd gerapporteerd. Er is een gebrek aan gecentraliseerde data op federaal niveau over de klachten, vervolging en bestraffing betreffende de voorgehouden mishandeling.

Verzoeker concludeert uit het voorgaande dat de gemachtigde een gedeeltelijke lezing heeft gedaan van objectieve en recente informatie waarin de Zwitserse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld. De aan de gemachtigde voorgelegde informatie wordt op een algemene en abstracte wijze verworpen, zonder aan te tonen dat Zwitserland hem toegang zal geven tot internationale bescherming, tot materiële bijstand en tot gezondheidszorg. Er is geen garantie dat verzoeker rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen zodat de gemachtigde geen zo rigoureus mogelijk onderzoek naar artikel 3 van het EVRM heeft gevoerd. Bijgevolg had de gemachtigde volgens verzoeker toepassing moeten maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet

dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

In casu kan verzoeker *prima facie* niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen rigoureuus onderzoek werd gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht, zowel in het licht van zijn eigen specifieke situatie als in het licht van de situatie van Eritrese Dublin-terugkeerders in Zwitserland.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Zwitserland heeft onderzocht aan de hand van verschillende actuele en betrouwbare bronnen, zoals: het AIDA-rapport, laatste *update* van 22 februari 2019, het rapport *Observatoire Romand* van 2018, de beslissing van december 2018 van het VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017) en pertinente rechtspraak van het EHRM, meer bepaald de zaak *MO t. Zwitserland* nr. 41282/16. De gemachtigde beperkt zich bovendien niet tot een verwijzing naar de aangehaalde rapporten en rechtspraak, maar heeft ze *prima facie* ook onderworpen aan een diepgaand onderzoek. De gemachtigde is op basis daarvan tot een genuanceerde beoordeling gekomen van de situatie van Dublinterugkeerders uit Eritrea in Zwitserland, in het bijzonder wat de toegang tot de beschermingsprocedure en de opvangcentra betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ook heeft hij oog gehad voor de gewijzigde politiek van de Zwitserse bevoegde instanties en de gevolgen daarvan voor wat betreft het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert in het eerste onderdeel van het enig middel vooreerst aan dat hij na een overdracht aan Zwitserland het risico loopt op een gedwongen verwijdering naar Eritrea. Hij verwijst hierbij concreet naar zijn afgewezen beschermingsverzoeken en de motieven van de weigeringsbeslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft evenwel nagelaten een afdruk van deze beslissing(en) bij het verzoekschrift te voegen. Nochtans heeft verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ verklaard dat hij indien nodig een foto heeft van de beslissing op zijn gsm. De Raad heeft teneinde de inhoud van de beslissing te kunnen nagaan de terechtzitting van 22 oktober 2019 eerst geschorst en vervolgens uitgesteld, evenwel zonder resultaat. Tegelijk erkent verzoeker ook uitdrukkelijk dat er geen terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en Eritrea bestaat zodat geen gedwongen verwijderingen naar Eritrea kunnen uitgevoerd worden. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat actueel geen sprake kan zijn van gedwongen verwijderingen. Zo blijkt uit het rapport van het *Observatoire Romand* dat er bij gebreke aan een terugname-akkoord met Eritrea geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland kunnen worden uitgevoerd. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beide staten in de maak zou zijn, nu de bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea onbestaande zijn sedert de onafhankelijkheid van Eritrea. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door het VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017). Het Comité beval de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (AIDA-rapport p. 59-60), zodat gedwongen verwijderingen naar Eritrea momenteel zeker niet aan de orde zijn. De bestreden beslissing wijst er ook nog op dat er geen voorbeelden voorhanden zijn van gedwongen verwijderingen door Zwitserland naar Eritrea.

De Raad is in deze omstandigheden van oordeel dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat hij een eventuele schending van het non-refoulementbeginsel niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde

instanties, bij dit VN-Comité tegen foltering of bij het EHRM, zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Waar verzoeker wijst op het feit dat afgewezen Eritrese verzoekers van internationale bescherming zich in een uiterst precaire materiële situatie bevinden en op niets recht hebben, spreken de citaten die hij zelf verder aanhaalt dit tegen, nu wel blijkt dat deze mensen recht hebben op noodopvang hetgeen voeding en onderdak inhoudt. De Raad erkent dat die noodhulp lijkt op het *minimum minimorum*, doch meent dat die *prima facie* karige opvangsituatie niet overeenkomt met een verboden behandeling door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest indien men te maken heeft met verzoekers van internationale bescherming die geen extra kwetsbaarheid vertonen, zoals verzoeker *in casu*.

Wat betreft de kritische visie van verzoeker op de F-kaarten die in Zwitserland aan onverwijderbare verzoekers van internationale bescherming worden uitgereikt, kan de Raad aannemen dat de situatie ook voor mensen met een F-kaart niet ideaal of moeilijk is. Dit blijkt immers uit de situatie die in de door verzoeker aangehaalde citaten weergegeven wordt, nu deze mensen het moeilijker hebben werk te vinden, onderdak te vinden, aan gezinshereniging te doen, hun werkgelegenheid beperkt wordt tot de toegewezen kanton, de bijstand die men krijgt nog lager is en het verschil met een B-kaart voor de mensen met een vluchtelingenstatus groot is. De Raad herhaalt evenwel dat niet wordt betwist dat in geval van noodopvang, men wel recht heeft op voeding en onderdak en dat dit op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De gemachtigde is in de bestreden beslissing ook niet voorbij gegaan aan het feit dat de Zwitserse autoriteiten zelfs in bepaalde gevallen overgaan tot intrekking van die F-kaarten of tijdelijke verblijfsrechten. Zo motiveert de gemachtigde: *“Hoewel het zo is dat de F-kaarten in Zwitserland momenteel ter discussie staan en dat de verlenging of de toekenning ervan voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten soms voor bijkomende moeilijkheden zorgt doet dit geen afbreuk aan de reële en actuele belemmeringen die Zwitserland verhinderen om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea.”*

De Raad herhaalt dat niet wordt betwist dat ook de Eritrese verzoekers van internationale bescherming, die in Zwitserland hun F-kaart zouden verliezen, niet gedwongen worden verwijderd naar Eritrea. Waar verzoeker dit erkent, maar toch stelt dat gedwongen verwijdering naar Eritrea niet lang meer op zich zal laten wachten, herhaalt de Raad dat hij de gemachtigde volgt in zijn motieven dat daar momenteel geen indicatie voor is, onder meer omdat reeds sedert de onafhankelijkheid van Eritrea geen bilateraal akkoord voor readmissie tussen Zwitserland en Eritrea bestaat, dermate dat gedwongen terugkeer niet aan de orde is en er ook geen tekenen zijn dat dit binnenkort wel het geval zal zijn. De verwijzingen die verzoeker opneemt naar gedwongen verwijderingen voor mensen uit Sri Lanka, Soedan en Turkije zijn niet dienstig, nu verzoeker de Eritrese nationaliteit bezit.

Waar verzoeker in het tweede subonderdeel ingaat op de steeds strenger wordende rechtspraak van de FAR ten aanzien van Eritrese verzoekers van internationale bescherming, heeft de Raad begrip voor deze bezorgdheid maar blijkt dat de gemachtigde hiervoor ook in de bestreden beslissing oog heeft gehad. De gemachtigde heeft vastgesteld dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over de wijziging in aanpak van verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door Eritrese onderdanen, maar is van oordeel dat dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedures inzake asiel en internationale bescherming. De gemachtigde steunt hierbij op het feit dat Zwitserland niet is overgegaan tot een systematische weigering van verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen en stipt aan dat de minder hoge erkenningsgraad niet afdoet aan de vaststelling dat Eritreeërs in Zwitserland nog steeds de meest erkende bevolkingsgroep uitmaken, met een hoge erkenningsgraad. Een verschil in erkenningsgraad is op zich geen indicatie van mogelijke systeemfouten of van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad volgt *prima facie* dit standpunt. Waar verzoeker opnieuw concludeert dat gedwongen verwijdering de volgende stap zal zijn, verwijst de Raad naar hetgeen supra hierover reeds uiteengezet is. De Raad neemt momenteel niet aan dat er indicaties zijn dat de Zwitserse autoriteiten ineens toch zouden overgaan tot gedwongen verwijdering ondanks de door verzoeker geciteerde rechtspraak van de FAR, het artikel in *“Le temps”* en in *“Apache”*.

Waar verzoeker in het derde subonderdeel nog aanstipt dat een terugkeer naar Eritrea automatisch een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, daarbij verwijst naar de zeer hoge erkenningspercentages van het CGVS van bijna 100% en citeert uit rapporten van betrouwbare bronnen zoals Amnesty International, de *US Department of State* en ‘OSAR’, herhaalt de Raad dat er geen indicaties zijn voor een gevaar voor indirect refoulement bij een overdracht naar Zwitserland. De Zwitserse autoriteiten gaan immers niet over tot gedwongen verwijdering van Eritrese afgewezen

verzoekers van internationale bescherming. Een indirecte verwijdering naar Eritrea op basis van voorliggend overdrachtsbesluit naar Zwitserland, ligt dan ook *prima facie* niet voor.

In het tweede onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de tekortkomingen in de beschermings- en opvangprocedure in Zwitserland.

Vooreerst merkt de Raad op dat de gemachtigde uit het voormelde AIDA-rapport (p. 38) heeft afgeleid dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, aangezien het AIDA-rapport op p. 38 stelt: *“No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”*.

Verder blijkt dat er ook geen obstakels zijn om een volgend verzoek of een verzoek tot revisie in te dienen wanneer een eerder verzoek al werd afgewezen (p. 54). Zwitserland stemde ook uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, §1, d, van de Dublin III-verordening. Verzoeker toont niet aan dat indien hij dat zou wensen, hij geen volgend beschermingsverzoek zou kunnen indienen. Hoe dan ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublingehoor dat hij reeds 4 jaar in Zwitserland in een opvangcentrum in Bern heeft verbleven en reeds een procedure heeft doorlopen. Verzoeker maakte geen gewag van problemen bij het indienen van een beschermingsverzoek of bij het verloop ervan. Het is pas in het verzoekschrift dat verzoeker stelt in de tweede procedure geen tolk te hebben gehad.

Waar verzoeker wijst op de tekortkomingen die door het CAT van de Verenigde Naties in december 2018 werden vastgesteld waarbij het CAT besliste dat de verwijdering van een Eritreeër een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Antifolterverdrag, motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing dat het belangrijk is om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. Verzoeker toont volgens de gemachtigde op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden. De Raad stelt vast dat in het citaat uit de beslissing van de CAT wordt gewezen op het feit dat die betrokken verzoeker voor de SEM niet was bijgestaan door een advocaat. De Raad moet evenwel aanstippen dat – ook als is Zwitserland niet gehouden tot de richtlijnen binnen het Europees *Asylum Aquis* - volgens artikel 20, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de *Procedurerichtlijn*) er geen vereiste bestaat om in de administratieve procedure in bijstand door een advocaat te voorzien, doch enkel voor een rechterlijke instantie in eerste aanleg. Vervolgens stipte het CAT aan dat de persoon geen bijstand van een tolk heeft gehad en dat in die zaak geen verificatie was gebeurd of de voorgelegde documenten authentiek waren. Zoals hoger reeds aangestipt heeft verzoeker in zijn Dublingehoor evenwel geen gewag gemaakt van dergelijke problemen tijdens zijn doorlopen procedure in Zwitserland. Verzoeker gaf als reden voor zijn verzet tegen een overdracht aan Zwitserland tijdens zijn Dublingehoor op dat hij daar vier jaar van zijn leven heeft verloren, hij daar een negatieve beslissing heeft gekregen en hij vreest dat hij naar Eritrea zal gerepatriëerd worden als hij teruggaat naar Zwitserland. Ook al kan de Raad wel begrip opbrengen voor een subjectieve vrees van verzoeker om door Zwitserland teruggestuurd te zullen worden naar Eritrea gezien hij stelt een bevel om het grondgebied verlaten te hebben gekregen, blijkt echter – zoals *supra* reeds gesteld – dat hiervoor geen objectieve grond voorligt ondanks de rechtspraak van de FAR in die zin, nu er geen readmissie-akkoord bestaat tussen Zwitserland en Eritrea. Verder wees de CAT eveneens op de problematiek van procedurekosten die aan die verzoeker de mogelijkheid ontnamen zijn zaak behandeld te zien voor de FAR. Volgens verzoeker bestaat die problematiek van gratis rechtsbijstand in eerste instantie en in beroep nog steeds.

Wat betreft de rechtsbijstand in de administratieve procedure verwijst de Raad naar hetgeen hij hierover reeds hoger heeft gezegd. Wat betreft de rechtsbijstand in beroep blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de problematiek van toegang tot kosteloze juridische bijstand. Hij motiveert als volgt:

“Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDArapport (zie supra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielpprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asieltwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische moeilijkheden hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand

tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport en Hoofdstuk 8 van de wet die kan geconsulteerd worden via volgende link: <https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19995092/201906010000/142.31.pdf>)).

Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is geweest, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen en maakt ze geen melding van zwaarwichtige structurele problemen en bovendien dateert de laatste update van een tijdstip voordat de wet met wijzigingen betreffende kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure van kracht was. Bovendien zijn in Zwitserland ook Ngo's actief die verzoekers bijstaan met raad en daad en dus ook juridische informatie verstrekken (zie p. 57 e.v. AIDA-rapport). Er is verder ook geen enkele indicatie in het onderdeel (p. 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten wordt toegelicht dat betreffende juridische bijstand zij tot een specifieke kwetsbare groep behoren of dat er sprake is van handelingen van de Zwitserse autoriteiten om deze specifieke doelgroep te verhinderen beroep te kunnen doen op deze bijstand. Het enige dat in het AIDA-rapport als specifieke problematiek wordt behandeld zijn de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013."

Met zijn betoog weerlegt verzoeker niet dat het AIDA-rapport slechts in algemene termen spreekt over praktische obstakels in de toegang tot kosteloze juridische bijstand. De gemachtigde oordeelt prima facie terecht dat het algemene gegeven dat omwille van praktische belemmeringen de kosteloze juridische bijstand met moeite (*'with difficulty'*) toegankelijk is, op zich nog geen indicatie inhoudt van systeemfouten of van een mensenrechtenschending.

Verzoeker stelt verder dat uit de nieuwe wetgeving van 2019 kan afgeleid worden dat hij geen toegang zal hebben tot kosteloze rechtsbijstand daar de nieuwe wetgeving enkel van toepassing is op verzoekers die zich in een federaal centrum bevinden. Hij verwijst hiervoor naar een citaat uit een recent rapport van 'OSAR', dat eveneens aanstipt dat zij die zich niet in een federaal centrum bevinden, voor kosteloze rechtsbijstand zijn aangewezen op juridische adviesbureaus met beperkte bevoegdheid.

Ook al kan verzoeker in dit betoog gevolgd worden, kan moeilijk aangenomen worden dat het ontbreken van gratis juridische bijstand ook in beroep, waarbij men voor gratis juridische bijstand aangewezen is op juridische adviesbureaus met beperkte bevoegdheid, de drempel bereikt om te worden beschouwd als een systeemfout die op zich kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Immers, hoewel Zwitserland hier niet door gebonden is, blijkt uit artikel 20, lid 3, van de Procedurerichtlijn dat in bepaalde situaties de lidstaten kunnen afwijken van het principiële recht op gratis juridische bijstand, wanneer het beroep van de verzoeker volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft (merits-test). Waar verzoeker bedenkingen heeft bij de beperkte bevoegdheid van de FAR, zoals aangestipt in het AIDA-rapport waarbij deze rechtbank geen volheid van rechtsmacht heeft in asielzaken, doch enkel met betrekking tot de verwijderingsbesluiten, meent de Raad dat het in eerste instantie eerder aan Zwitserse advocaten toekomt om dienaangaande eventueel zaken aan te spannen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om na te gaan of het bestaande rechtsmiddel voldoet aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM.

Waar verzoeker zich zorgen lijkt te maken over een tekort aan opvangplaatsen, kan hij niet gevolgd worden dat alle verzoekers van internationale bescherming worden ondergebracht in de federale centra die te weinig plaatsen bieden. Uit het AIDA-rapport op p. 65 blijkt dat bijvoorbeeld bij meervoudige verzoeken de verzoekers niet in de federale opvangcentra verblijven maar blijven toegewezen aan de kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton, zoals de gemachtigde ook aanstipt in de beslissing.

Verzoeker stipt verder aan dat de omstandigheden in bepaalde opvangcentra problematisch zijn. Hij citeert wederom uit het AIDA-rapport waarin problemen van privacy, vuil sanitair, gebrek aan ventilatie en alcohol- en drugsgebruik worden aangehaald. Eveneens stelt het rapport dat de centra niet geschikt zijn om families met kinderen op te vangen en dat geen of zeer weinig scholing wordt aangeboden. Het rapport acht het verblijf voor kinderen, alleenstaande vrouwen en andere kwetsbare personen zeer moeilijk. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen dergelijk kwetsbaar profiel heeft. Ook waar verzoeker ingaat op moeilijkheden in de toegang tot gezondheidszorg, stelt de Raad vast dat de

gemachtigde dienaangaande zeer uitgebreid heeft gemotiveerd en onder meer heeft vastgesteld dat verzoeker geen gezondheidsproblemen heeft aangehaald. Verzoeker heeft wel verklaard last te hebben van stress, maar tegelijk heeft hij gezegd dat het wel ging, hij geen dokter heeft geraadpleegd en ook geen andere gezondheidsproblemen heeft.

Verder gaat verzoeker in op de toegang tot opleiding of onderwijs en citeert hij een relevante passage uit het AIDA-rapport. De gemachtigde heeft hiermee rekening gehouden in zijn beslissing en heeft gemotiveerd dat: *“Ook wat het onderwijs betreft wordt inderdaad melding gemaakt van moeilijkheden die verzoekers ondervinden om de weg te vinden naar de bestaande opleidingen in Zwitserland. Echter, deze moeilijkheden zijn niet van dermate zwaarwichtige aard dat ze de betrokkene blootstellen aan omstandigheden die een schending kunnen vormen van artikel 3 EVRM noch tonen ze ons inziens aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken.”* De Raad acht deze motieven redelijk en afdoende. Het is een feit dat de Dublin III-verordening wordt toegepast in een systeem van afwezigheid van een geharmoniseerd asiel- en opvangsysteem tussen de verschillende lidstaten en het feit dat er grote verschillen op allerlei vlakken bestaan tussen de staten, die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening. Dit kan echter volgens de rechtspraak van het EHRM of van het HvJ op zich geen overdracht verhinderen.

De gemachtigde wijst eveneens op het arrest *MO t. Zwitserland* nr. 41282/16 van het EHRM van 20 juni 2017. De Raad kan niet voorbijgaan aan dit arrest waarin het Hof in die specifieke zaak van mening was dat de verzoeker, eveneens een Eritrese man die de leeftijd had om onderworpen te worden aan de dienstplicht, geen risico liep op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Eritrea. Het Hof wees op de door de nationale instanties vastgestelde discrepanties in de verklaringen van verzoeker, op de subsidiaire rol van het Hof bij de beoordeling van de geloofwaardigheid en sprak het vertrouwen uit in het onderzoek dat werd gevoerd door de nationale Zwitserse instanties. Het Hof stipt evenwel aan dat volgens verscheidene rapporten over Eritrea iemand die wordt beschouwd als deserteur misschien wel in de mogelijkheid is om bestraffing in de vorm van gevangenschap en mishandeling te vermijden, maar dat hij of zij hoogstwaarschijnlijk zich wel opnieuw zal moeten onderwerpen aan de dienstplicht die kan beschouwd worden als in strijd met de artikelen 3 en 4 van het Verdrag. Het Hof moedigt de verzoeker aan een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Het Hof oordeelde dat die verzoeker niet alle nationale mogelijkheden had uitgeput. Daarnaast stelde het Hof in dit arrest dat niet elke verwijdering naar Eritrea per definitie een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zulks nog steeds in elk specifiek geval moet worden aangetoond. Tot slot stelt het Hof in de zaak *MO* dat indien een nieuw beschermingsverzoek opnieuw door de Zwitserse instanties zou worden verworpen, hij nog steeds opnieuw een procedure bij het Hof kan opstarten. De Raad is dan ook naar analogie van oordeel dat verzoeker ook vanuit Zwitserland, indien nodig, een procedure bij het EHRM kan opstarten.

Waar verzoeker citeert uit een rapport van het *Human Rights Committee* van 22 augustus 2017 dat gewag maakt van geweld door politie tegen asielzoekers, vreemdelingen en migranten, is dit uiteraard verwerpelijk. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zelf niet heeft verklaard hiervan het slachtoffer te zijn geweest.

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad verzoeker prima facie niet kan volgen dat de gemachtigde zich zou beperkt hebben tot algemene en abstracte motivering aangaande de informatie die onder zijn aandacht werd gebracht. De gemachtigde is op gedetailleerde wijze ingegaan op de complexe situatie in Zwitserland en is prima facie eveneens ingegaan op de elementen die zijn raadsman voor het nemen van de bestreden beslissing onder zijn aandacht heeft gebracht. De gemachtigde kan inderdaad niet garanderen dat verzoeker in Eritrea internationale bescherming zal krijgen, doch maakt zich wel sterk dat Zwitserland ook in geval van een afwijzing van een eventueel volgend verzoek verzoeker niet gedwongen zal verwijderen naar Eritrea, hetgeen een essentieel gegeven is wat volgens de Raad niet redelijkerwijs in twijfel kan worden getrokken. Ook wat betreft de materiële bijstand en de gezondheidszorg meent de Raad dat de gemachtigde prima facie op afdoende wijze heeft gemotiveerd en een rigoureuus onderzoek heeft verricht.

Gezien het voorgaande volgt de Raad verzoeker niet dat de gemachtigde het bepaalde in artikel 17 van de Dublin III-verordening, zijnde de soevereiniteitsclausule, op verplichtende wijze had moeten interpreteren.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet. Evenmin blijkt prima facie een manifeste appreciatiefout.

Het middel is niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, aangezien niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES